

3 listopada 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

B65d, 45/16

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 3997.

Kl. 81 c 3.

Ignaz Fritsch
(Wiedeń, Austria).

Zamknięcie haczykowe.

Zgłoszono 18 września 1922 r.
Udzielono 21 stycznia 1926 r.

Haczyki, używane do zamykania szkatułek, skrzyneczek, futerałów i pudełek wszelkiego rodzaju mają tę wadę, że same łatwo samoczynnie się odmykają, a usunięcie tej wady otrzymywało się dotychczas tylko przy pomocy złożonych przyrządów i to tylko w pewnych granicach.

Zadaniem niniejszego wynalazku jest wykonanie pojedynczego i taniego zamknięcia haczykowego do opraw i futerałów wszelkiego rodzaju i służące do spinania innych przedmiotów, a przytem zabezpieczonego od przypadkowego odmykania się.

Wynalazek dotyczy ulepszonej budowy i sposobu spinania obu części, jakie z sobą mają być zamknięte i składa się z nieruchomej części, w postaci uszka, ćwieka z główką lub tym podobnego urządzenia i z części ruchomej w postaci prostego lub zagiętego

ramienia, które jednym swym końcem obraca się około osi, a drugi koniec jest tak wykonany, że może zaczepiać się o część stałą, zaś obie części tak są wykonane, że samoczynnie ustalają zamknięcie haczyka. W tym celu część ruchoma zaopatrzona jest w sprężynę, działającą prostopadle do płaszczyzny obrotu, naprężenie zaś tej sprężyny następuje podczas zamykania przy pomocy nabiegowej powierzchni skośnej. W chwili, kiedy część ruchoma zajęła położenie zamknięte, rozpręża się sprężyna i zabezpiecza obie części zamknięcia od otwarcia się, podczas kiedy otwarcie zamknięcia można skutecznie tylko po pokonaniu naprężenia sprężyny.

Haczyk ten może być w różny sposób wykonany, sprężyna może działać albo od ścianki, na której jest on umocowany lub

też ku tejże ścianie, oraz utwierdzanie go w położeniu zamkniętem można skutecznie w różny sposób.

Na rysunku uwidocznione są przykłady wykonania, jakim należy się pierwszeństwo, gdzie przedstawiają: fig. 1 — 3 — widok jednego wykonania z przodu, z boku i z góry, podczas gdy fig. 4 przedstawia uszko, fig. 5 — 8 — to samo w innym wykonaniu, fig. 9 — 11 — inne wykonanie, gdzie zastosowana jest osobna sprężyna, fig. 12 — 14 — inny przykład ze szczegółami na fig. 15 — 16, fig. 17 — 20 — rozmaite widoki podobnego wykonania, fig. 21, 22 i 23 — różne odmiany mniejszych zamknięć haczykowych, fig. 24 i 25 — widok przedni i boczny, zaś fig. 26 i 27 — widok z przodu i z góry dwóch różnych odmian, u których naprężenie nie pochodzi z punktu obrotu, a fig. 28 i 29 — przedni i boczny widok wykonania z odwrotnie działającą sprężyną celem ochrony przed naciskiem i uderzeniem.

Na rysunku oznaczona jest oś cyfrą 1, ramię—2, a koniec haczyka—3. W pierwszym przykładzie (fig. 1 — 4) koniec 3 jest odgięty skośnie ze względu na powierzchnię podstawową i opatrzony wycięciem 6, w które wsuwa się ząbek 5 uszka 4. Przy zasuwaniu haczyka ślizga się skośny koniec haczyka 3 po krawędzi ząbka 5, skutkiem czego haczyk zostaje coraz więcej przyginany ku ścianie, na której zamknięcie jest przymocowane. Osiągnięte w ten sposób naprężenie sprężynowe rozpręża się nagle, skoro hak zajął położenie zamknięte; hak zaskakuje przytem, t. j. wcięcie 6 obejmuje ząbek 5 i tworzy takie zamknięcie poprzeczne, iż można je tylko przez pokonanie siły sprężystości otworzyć, t. j. przez nacisk, skierowany przeciwnie, niż naprężenie sprężyny; w każdym jednak innym kierunku jest to zamknięcie sztywne i odporne.

Fig. 5 — 8 przedstawiają wykonanie zamknięcia, u którego skośna powierzchnia nabiegowa utworzona jest przez odgiętą krawędź końca haczyka 3, którego spięcie opie-

ra się w położeniu zamkniętem o boczną powierzchnię uszka 4.

Koniec haczyka 3 może także być skośny, a uszko 4 pierścieniowe, jak to jest widoczne na fig. 9 — 11, które podają zarazem przykład zastosowania sztywnego haczyka w połączeniu ze sprężystą podkładką, mającą postać sprężyny płytkowej 8, opartej o podkładkę 7 i uczezionej do ramienia 2 zębami 9. Można jednak także i inne sprężyny zastosować lub uczynić sam hak sprężystym przez osłabienie go do pewnej części i t. d.

Przy wykonaniu według fig. 12 — 14 zastępuje uszko ćwiek 11 z główką, którego zgrubienie 13 odpowiada środkowemu wycięciu 12 końca haczyka. Trzpień tego ćwieka posiada spłaszczenie 10, w które przy zasuwaniu haczyka wchodzi jego koniec, następnie zeslizguje się swą skośną powierzchnią nabiegową po krawędzi spłaszczenia pomiędzy 10 i 13 i napręza sprężynę dotąd, aż straci ona swe oparcie, poczem części 12 i 13 szczepiają się z sobą. Zamiast ćwieka (fig. 15) można także użyć zwyczajnej śruby, na trzpień której nasunięta jest stopniowana tuleja jaka jest widoczna na fig. 16. Części oznaczone cyframi 16, 17 i 18 (fig. 12 i 14) służą do ograniczenia drogi przesuwania haczyka przy okręcaniu go.

Przy wykonaniu według fig. 17 — 20 używa się także ćwieka z główką, haczyk opatrzony jest atoli we wgłębienie 15, w które wchodzi krawędź główki 14 ćwieka w położeniu zamkniętem. Także i tutaj można zastosować zwyczajną śrubę z nasuniętą tuleją (fig. 20).

Wykonania według fig. 20—23 odnoszą się do zamknięć o małym odstępie osiowym. Celem otrzymania odpowiedniej sprężystości odgina się ramię wtył, jak to widoczne jest na fig. 21 (widok boczny), lub wbok, jak to wskazuje fig. 22 i 23. Ząb 19 (fig. 22) służy do ograniczenia drogi przesuwania.

Przy wykonaniu według fig. 24 — 25

znajduje się siła naprężenia głównie w języku 25. Zabezpieczenie ukształtowane jest tak, jak to uwidacznia fig. 17.

Przy wykonaniu według fig. 26 i 27 sprężystość i skośna powierzchnia nabiegowa znajdują się w końcu haczyka.

Oś 1 jest przedłużona i zamocowana zbo-ku celem ograniczenia zbytniego odsuwania haczyka.

Na fig. 28 i 29 skierowana jest siła naprężenia ku ściance, na której przymocowane jest zamknięcie. Otwieranie zamknięcia odbywa się zatem przez pociągnięcie za odgięte końce 3 i 3A i skrócenie w bok. Cwiek 14 z główką posiada stopniowanie 21, 22 i 23. Na obwód stopnia 22 jest wsunięte środkowe wycięcie 12 i służy do unieruchomienia haka, którego szczeka 24 ześlizguje się przy otwieraniu i zamykaniu po stopniu 21. Podgięte w górę końce 3 i 20 tworzą skośne powierzchnie nabiegowe, które haczyk ślizga się po ściankach stopni.

Wszystkie te uwidocznione wykonania są tylko przykładami, gdyż zasada może przybierać tutaj najrozmaitsze postacie.

Zastrzeżenia patentowe.

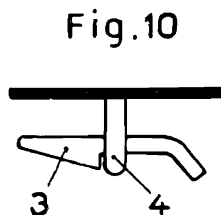
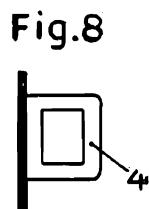
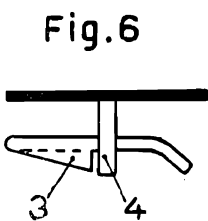
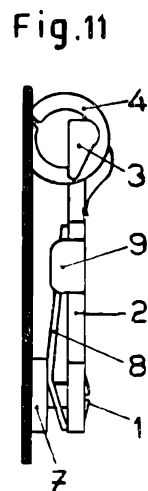
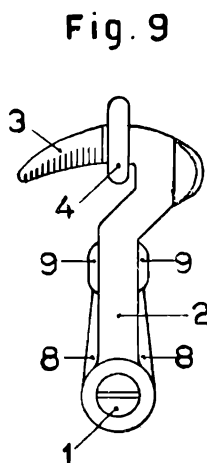
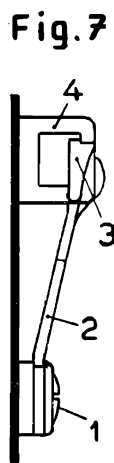
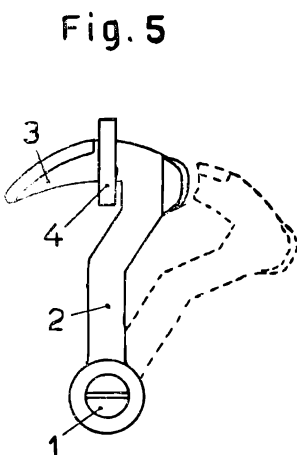
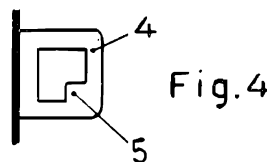
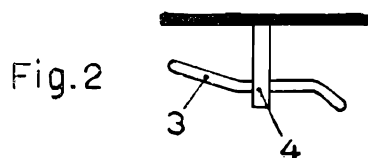
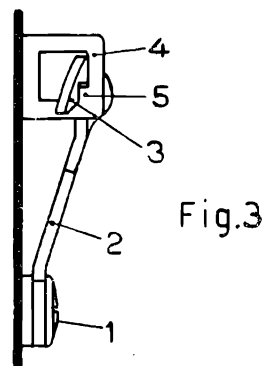
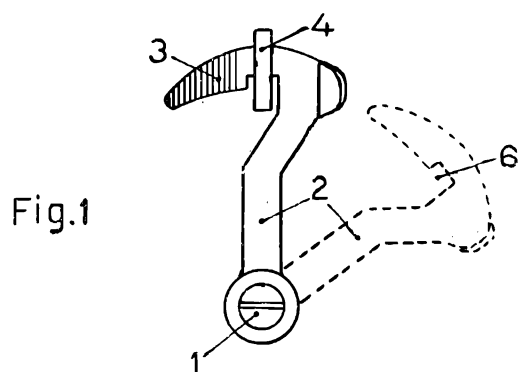
1. Zamknięcie haczykowe, złożone z części obracającej się około osi i z części nie-

ruchomej, spinanych z sobą i zabezpieczonych od przypadkowego rozluźnienia się, znamienne tem, że część obracana zaopatrzona jest w sprężynę, działającą prostopadle do płaszczyzny obrotu, naprężającą się podczas zakręcania haczyka i rozprężającą się w chwili, kiedy tenże zajął położenie zamknięte, wskutek czego zostaje wywołane samoczynne zamocowanie poprzeczne obu części, odpowiednio do tego przysposobionych, które to zamocowanie da się rozluźnić tylko przez działanie na sprężynę.

2. Zamknięcie haczykowe według zastrz. 1, znamienne tem, że naprężenie sprężyny powstaje podczas zamykania się części obracanej przez odginanie jej przy pomocy skośnej powierzchni nabiegowej.

3. Zamknięcie haczykowe według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że celem zamocowania poprzecznego, obie części zamknięcia zaopatrzone są w odpowiadające sobie wzajemnie występy, lub wgłębienia, stopniowania, ścięcia i t. d., które w położeniu zamkniętem schodzą się z sobą.

Ignaz Fritsch.
Zastępca: A. Bolland,
rzecznik patentowy.

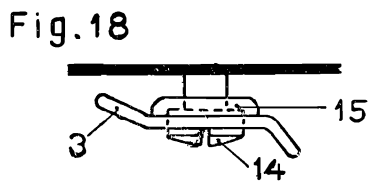
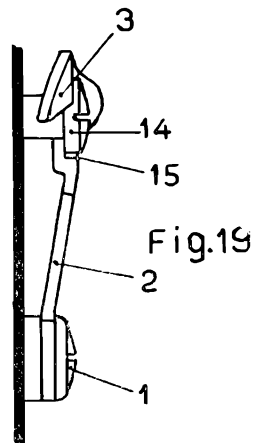
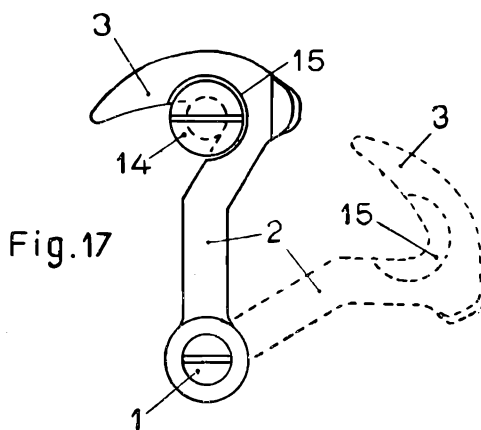
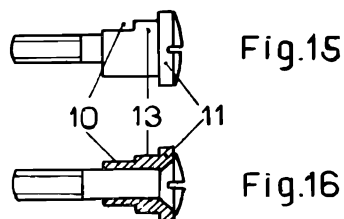
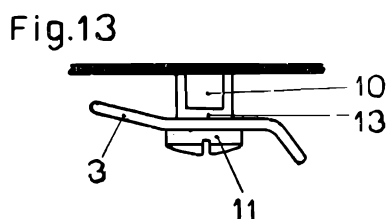
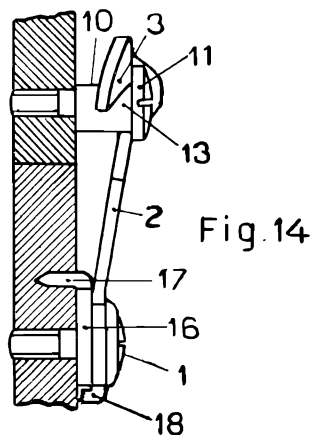
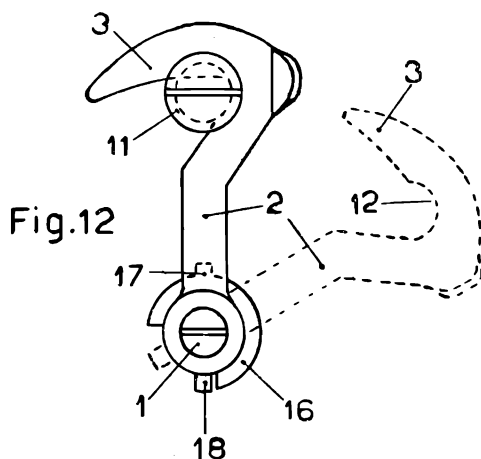

Fig. 22

Fig. 23

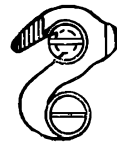

Fig. 24

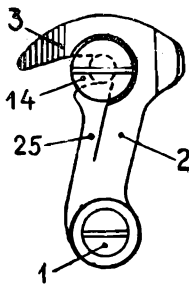

Fig. 25

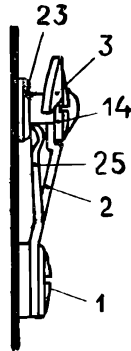

Fig. 26

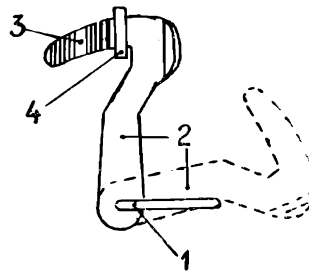

Fig. 27

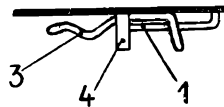

Fig. 28

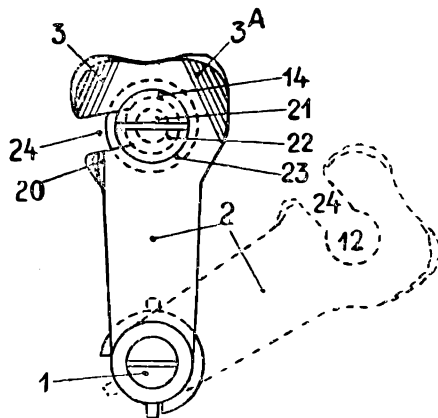

Fig. 29

